

podaného Dr. A. A. proti usneseniu disciplinárneho súdu advokátskej komory v Turč. Sv. Martine zo dňa 1. decembra 1934 po preskúmaní spisov odmietol odvolanie.

D ô v o d y:

Z obsahu žiadosti Dr. A. A. o zavedenie disciplinárneho pokračovania proti advokátovi Dr. E. F. plyní bezpochybné, že skutky, pre ktoré malo by byť podľa disciplinárneho oznámenia zavedené disciplinárne pokračovanie proti Dr. F., netýkajú sa súkromných záujmov Dr. A. A., ale najvyšš záujmov tretích strán a okrem toho cti a dôstojnosti advokátskeho sboru. Ponevác však advokát Dr. A. podal disciplinárne oznámenie nie v mene súkromnej strany, ale vo vlastnom mene, nemá práva podať odvolanie proti rozhodnutiu výboru advokátskej komory, ktorým bolo pominuté zavedenie disciplinárneho pokračovania proti advokátovi Dr. F., lebo advokát Dr. A. A. nemôže sa v tomto prípade považovať za s t r a n u v smysle 2. odst. § 79 a 2. odst. § 84 adv. poriadku. Z týchto ustanovení zákona v súvislosti s ustanovením § 101 adv. por. plyní, že na mieste zástupcu komory alebo štátneho zástupcu môže v disciplinárnom pokračovaní vystupovať ako strana len tá osoba, ktorej súkromné záujmy sú konaním advokáta dotknuté. K zastupovaniu verejného záujmu v disciplinárnom pokračovaní sú však povolaní len zástpca komory a štátny zástupca.

Čís. 261 dis.

Pri posudzovaní otázky premlčania je bez významu, kedy bolo disciplinárne oznámenie podané na poštu, lebo predpis § 11 tr. p. je možno použiť len na lehoty formálneho práva; premlčacia lehota je lehotou práva hmotného.

(Rozh. zo dňa 14. decembra 1935, Ds III 18/35.)

N a j v y š š í s ú d ako súd disciplinárny pre veci advokátov v disciplinárnej veci proti Dr. E. L., advokátovi v L., následkom odvolania, podaného P. K. a J. J. proti usneseniu disciplinárneho súdu advokátskej komory v Turč. Sv. Martine zo dňa 31. decembra 1934 po preskúmaní spisov potvrdil usnesenie disciplinárneho súdu prvej stolice.

D ô v o d y:

Neľze súhlasiť s názorom sťažovateľov, že by uplynutie premlčacej lehoty určenej v § 102, odst. 2 adv. zák. neprekázalo zavedeniu disciplinárneho pokračovania proti obvinenému, lebo obvinený dopustil sa vraj zločinu tým, že ako právny zástupca J. M. nechal intabulovať pôžičku na nemovitosť, ktorú predtým od J. M. a jeho manželky odkúpili ponosovatelia, a ktoré ako právny zástupca sťažovateľov mal dať prepísať na ich meno.

Ponevác proti obvinenému trestné pokračovanie pre zločin ani nebolo zavedené, preto na základe predostretých spisov neľze mať za to, že by obvineného obťažovalo spáchanie zločinu a že by preto jeho disciplinárne previnenie nebolo sa premlčalo podľa § 102, odst. 2 adv. zák.

Taktiež bezzákladná je tá ďalšia námietka sťažovateľov, že disciplinárne stíhateľný čin obvineného bol vraj dovŕšený po dni 8. marca 1932 a preto dňa 10. marca 1934, totiž v deň podania disciplinárneho oznámenia, čin vraj ešte nebol premlčaný. Názor sťažovateľov je mylný, lebo dňa 8. marca 1932 podal obvinený žiadosť o prepis nemovitosti v prospech sťažovateľov, tedy tohoto dňa vyhovel svojej povinnosti. Jeho vytýkaná nedbalosť bola tedy spáchaná pred týmto dňom. Ponevác počítajúc od 8. marca 1932 uplynulo viac než 2 roky bez toho, že by premlčanie bolo pretrhnuté podaním disciplinárneho oznámenia, bez právneho omylu považoval disciplinárny súd prvej stolice pokračovanie za premlčané.

Konečne irelevantné je pri posudzovaní otázky premlčania, kedy bolo disciplinárne oznámenie podané na poštu, lebo predpisu § 11 tr. p. je možno použiť len na lehoty formálneho práva, nevzťahuje sa však tento predpis podľa stálej praxe najvyššieho súdu na lehoty hmotného práva, jaká je aj premlčacia lehota (viď Právny obzor, XV., 15, 425, Sbíerka min. sprav. č. 770). Preto nemôže byť reči o ospravedlnení omeškania podania disciplinárneho oznámenia. Bolo tedy treba potvrdiť napadnuté usnesenie.

Čís. 262 dis.

Disciplinárneho previnenia podľa § 68 a) zák. čl. XXXIV:1874 sa dopustí advokát, ktorý, zanedbajúc potrebnú pečlivosť, podá žalobu o obnovu u nepríslušného súdu, kde je z tej príčiny odmietnutá, a následkom toho uplynie vôbec lehota pre podanie takejto žaloby.

Nevyžaduje sa, aby disciplinárne porušenie advokátskych povinností (§ 68 a) cit. zák.) bolo spojené s hmotnou škodou pre stranu; stačí imateriálne poškodenie strany.

(Rozh. zo dňa 14. decembra 1935, Ds, III 24/35.)

Najvyšší súd ako súd disciplinárny pre veci advokátov v disciplinárnej veci proti Dr. J. V., advokátovi v P., následkom odvolania, podaného obvineným proti rozsudku disciplinárneho súdu advokátskej komory v Turč. Sv. Martine zo dňa 19. januára 1935, po preskúmaní spisov potvrdil rozsudok prvostupňového disciplinárneho súdu.

Z d ô v o d o v :

Na podstate previnenia obvineného, ktoré je zistené vo výrokovej časti rozsudku v tom, že obvinený podal žalobu o obnovu u nepríslušného súdu, takže lehota pre podanie obnovy sporu zišla, nemení sa nič tým, že v dôvodoch rozsudku sú uvedené ďalšie okolnosti tento čin sprevádzajúce o nedostatočnej príprave podania žaloby, lebo tieto slúžia práve